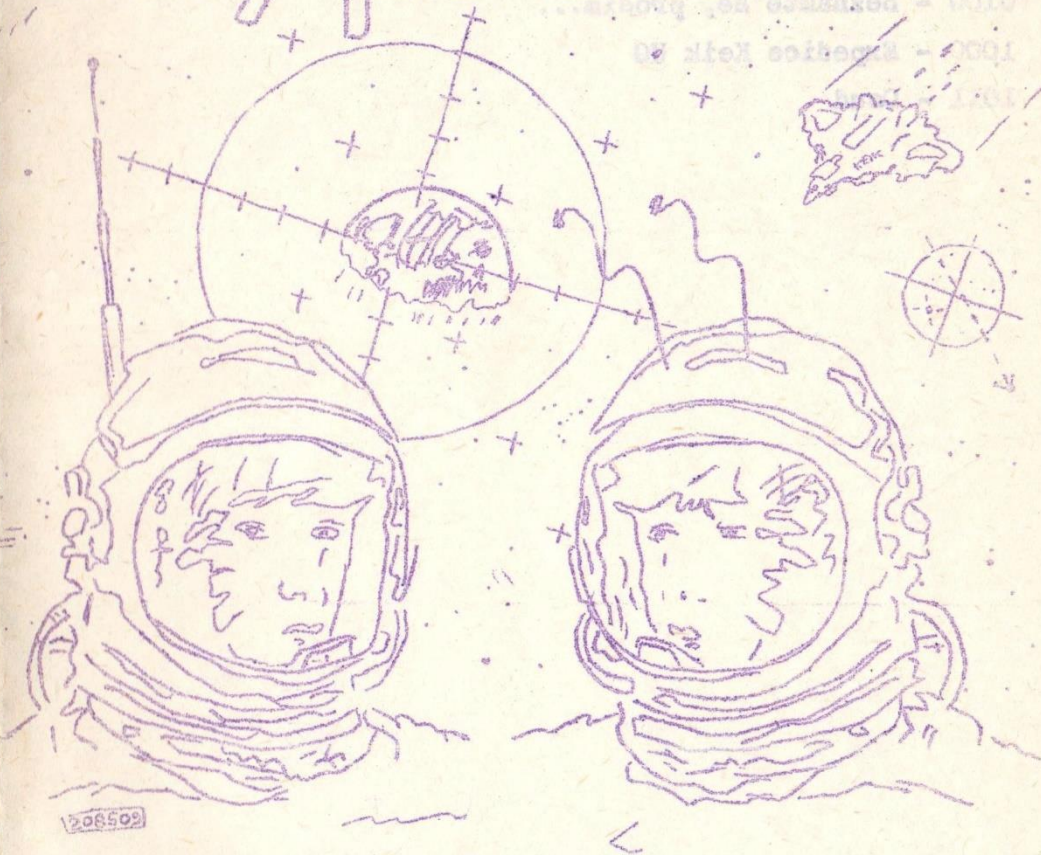

seznámte se, prosím...

Dalibor Boubín - Petr Jindra

miniantologie amatérské sf

Obsah

- 0010 - Co se stalo při hodině základů elektrotechniky.
- 0011 - Malá variace na téma setkání s mimozemskou civilizací
- 0100 - Seznamte se, prosím...
- 1000 - Expedice Keik UG
- 1011 - Osud

code: sf-20801211-space opera

- Petr Jindra --

- Co se stalo při hodině Základů elektrotechniky --

Vědeckofantasticky jsem se zbláznil. Zapínáno zip skafandru, do pouzdra zasunujem laserovou elektronovou pistoli. Vstupujeme na běžící pás a rozjíždíme se ke své raketě Citnagin 4. Přijíždíme k rampě. Vsuneme elektropositivní štítek do vstupního zařízení palubního computeru Generoid. Otvírá se vstupní odpor. Usedáme do anatomických sedadel. Hermetizují kabinu. Prikazují počítači: START. Citnagin 4 se plavně odpoutává od povrchu planety. Nabírá rychlost a míří do vesmíru. Zanedlouho dosahuje závratné rychlosti třikrát vyšší než rychlost světla. Náhle se rozhoukají sirény. Blikají signální lampy. Generoid hlásí: nedostatek pohonných látek!! Co teď? Naštěstí palubní pilot Lubosh dostal nápad. Natankujem palivo z jiné rakety. Zapíná radiofonické spojení, Ohlašuje se nám pilot Haloda se svým kosmoletem BH 2550. Probíhá přibližovací manévr. Řídím ho s neochvějnou jistotou. Styk! Zapínám čerpací zařízení. Z palivové nádrže BH 2550 vytékají první hektolitry paliva. Pozor! Palivo uniklo do volného prostoru. Rychle zapínáme rezervní inverzní čerpadlo. Vše je zachráněno. Loučíme se pilotem Halodou. Náhle se rozsvítla holografická obrazovka. Objevují se na ni složité vzorce. Vyučování elektrotechniky! Znechuceně vypínáme obrazovku. Jame přece sami chytří dost. Letíme dál. Znenadání se před námi objevila příšera. Je obrovská. Srší z ní dielektrické náboje. Má vyvalené bulvy. Vypadá, jako zvětšená opancéřovaná krysa. Změřujeme se mi antiprotonové dělo. Stisk spouště! Vzuzzzzn. Zásah! Nebezpečná nestvůra je zneškodněna. „Nestvůra zmodrala!“ křičí radostně Lubosh do palubního komunikátoru. Jedno nebezpečí pominulo a již se blíží další. Citnagin 4 vlétla do mraků atomů hélia v normálním stavu. Náhle však nastává polarisace dielektrika. Rychle zapínáme bezpečnostní pásy. Citnagin 4 se zmítá v chuchvalcích hélia. Vibrace se stávají nesnesitelnými. Ještě okamžik - a katapultujeme se. Míříme na sedačkách, poháněných malými atomovými motorky k nejbližší planetě. Vlétáme do atmosféry. Roztahují se padáky. Snášíme se vzduchem k zemi. Za

několik minut přistáváme. Odpoutáváme se od křesel. Míříme do nejbližšího superměsta. Bloudíme ulicemi, osvětlenými neonovými i neostarými reklamami. Konečně jsme objevili toužený objekt našich zájmů ostřílených kosmických vlků. Hospodu. Zapíjíme šťastně skončený let.

the end --

code: sf-20780926

Petr Jindra --

Malá variace na téma setkání mimozemskou civilizací --

Byla temná noc. Na lesní planině leží jakési podivné těleso. Sleduje záhadným přístrojem Měsíc, který se vyhoupl na oblohu. Nenadále přichází člověk. V tělese náhle zajiskřilo, vyvalil se hustý dým a vylezl nazelenalý Martan. Člověk se vyděsil a začal utíkat. Na úprku viděl zářivý létající objekt, letící kamsi do vesmíru...

Dalibor Boubín - SEZNAMTE SE PROSÍM

"Povrch 90"
"Hustota 6"
"Teplota 206"
"Povrch 78"
"Vlhkost 80"
"Povrch 70"
"Teplota 206"
"Povrch 68"
"Elektrostatické pole 16"
"Magnetické pole 24"
"Povrch 62"
"Tlak 1,2"
"Odpor 14"
"Vodivost 2"
"Povrch 58"
"Vlhkost 60"
"Teplota 206"
"Povrch 50"
"Odpor 16"
"Povrch 46"
"Tlak 1,4"
"Povrch 43"
"Vodivost 2"
"Reaktivita 1"
"Povrch 40"
"Povrch 36"
"Povrch 32"
"Tlak 1,42"
"Povrch 30"
"Vlhkost 62"
"Povrch 26"
"Povrch 22"
"Teplota 207"
"Povrch 19"
"Reaktivita 1,1"
"Tlak 1,46"
"Povrch 12"
"Biosféra 20"

"Povrch 8"

"Rychlost 10"

"Povrch 5"

"Tlak 1,48"

"Povrch 1"

"Hustota 6, teplota 208, vlhkost 62, elektrostatické pole 16, magnetické pole 24, tlak 1,5, odpor 20, vodivost 2, reaktivita 1,2, biosféra 20"

"Rychlost 0,01"

"Povrch 0"

"Přistáli jsme"

Oheň se beznadějně pokoušel přeskočit nějaký kamen v kruhu, aby se dostal na hromadu chrostí vedle. Petr mu hodil hrst větviček. Živel mu chtěl za odměnu olíznout ruku, ale nezdálo se, že by o to Petr nějak moc stál. Plameny se urazily a přesunuly se ke mně. Ani já jsem nepovažoval za nejlepší zábavu mazlit se s ohněm, a proto jsem se přemístil dál.

V lese za tratí se ozvalo několikeré zaštěkání. Srnec.

„Pudu se poobhlídnout po nějakém vhodném odpadovém mis-
tečku.“

„Jo, jdu s tebou.“

„Došli jsme jenom a cestě. Kam taky jinam v téhle tmě?

„Copa je to tamhle za světa?“ zeptal se Petr a ukázal směrem, kterým měla být Lhotka.

„Asi UFO,“ ujistil jsem ho.

V té chvíli jsem byl někdo jiný. Ve stejném čase, na stejném místě, ale někdo jiný. Tedy Někdo Jiný.

„Asi,“ zamumlal Petr a vrátil se k ohni.

Obešel jsem ohniště a začal lámat chrostí na hromadě.

Na strážním domku dole (u nefungujících závor), zacinkal zvonek. Pojede vlak.

„Jsou to určitě mimozemšťané,“ prohlásil mými ústy ten Někdo Jiný.

„Určitě,“ souhlasil Petr.

„Jsou to mimozemšťané,“ zopakoval Někdo Jiný pro jistotu znovu. „Za chvíli podniknou výpravu.“

Už jsem se začínal cítit zase jako já.

Procítěně jsem udělal pomlku a pokračoval tajemně a s

jistotou: „Pudou k ohni.“

Začal jsem mít skoro strach.

Klid. Ale co když máš pravdu? Tím líp. Houby tím lip. Nevíš, jak budou vypadat. Ale přece jsi je stále volal. To ano, ale stejně mám strach.

Cítil jsem strach pravěkého lovce. Lovce hlídajícího vprostřed noci oheň. Oheň, který nesmí vyhasnout. Lovce, který slyší zvuky temné noci.

Něco mě nutilo mluvit dál.

„Nejdřív dole zazvoní zvonek; to se dostali domku...“

„Hm.“ Petr nevypadal odvážně.

Ani já jsem neměl moc odvahy. S obavou před pravdivostí svých, respektive Někým mi našeptávaných slov jsem pohlížel do sádku, kde se za stromy skrýval strážní domek. Vydrží vůbec člověk takové setkání? V té chvíli jsem velice pochyboval o odvaze a schopnostech člověka.

Konečně jsem pronesl poslední myšlenku, která mi byla vnucena:

„Pak půjdou k nám, k ohni. Objeví se mezi stromy....“

Teď jsem byl opět sám sebou. Vlastně ne, spíš Lidstvem. Zástupce lidstva ve věcech "Kontaktu" (!). Strach ve mně bojoval s dlouhodobou touhou po "Kontaktu" s mimozemskými světy. A strach má, převahu.

„Che!“ zakřičel Petr. Mluvil nápadně hlasitě.

„Viš, čím bys mě děsně naštvál?“

„Vím, mlčím. Bojím se. Bojuji.“

„Kdyby to byla pravda....“ poučuje mě.

Taky je, křičí Někdo. Je to dobře nebo špatně?

„Tss....., to bych s tebou snad ani nemoh kamarádit,“ vrtí hlavou, s takovým mimozemšťanem!“

Rád bych byl tím, co teď řekl. Ale nám strach. Odložit... odložit návštěvu, Přijďte jindy. Nejsem připraven. Strach. Ve dne by bylo lépe.

Zvonek! Dole zazvonil zvonek! Zet - vé - o - en - é - ká. Ne 5tagc. Pravěky člověk. Oheň. Strach. Tma.

Strach.

Kontakt.

Strach

„Už,“ řekl jsem a postavil se čelem k sadu.

„Co bys udělal, kdyby opravdu přišli?“ zeptal se Petr.

Chyba, omyl, špatná otázka

„Nevím,“ zapřel jsem se.

Uvažoval jsem klidně, ale strach tu byl. Původ zla je ve strachu.

Ne! Ne! Nechci! Pryč! JINDY! Proboha NE! NEMOHU.....

Najednou jsem si byl jistý tím, že nikdo nepřijde.
V dálce na chvíli zasvítilo světlo. Zahoukal vlak.
Pak už bylo ticho.

"Povrch 0"

"Rychlost 0"

"Čas -2"

"Čas -1"

"Čas 0, Start"

"6 208 62 24 1.5 20 2 1,2 20"

"Rychlost 1,2"

"Povrch 3"

"Biologická závěrečná správa: Způsobilost ke Kontaktu
stupeň 16, tedy nevyhovující."

"Závěr vedení expedice: v důsledku BZZ expedice pokračuje směrem do proptorun....."

(červenec, prosinec 1960)

code: sf-20850906/20850910

Petr Jindra -- Expedice Keik UG

„Stop! Vidim“ zařval Dalibor od dalekohledu do nočního ticha.

Ostatní tři hvězdičkáři, trpělivě čekajících u svých dalekohledů na kratičké mihnutí padajících hvězd - meteorů, nevěřičně zakroutili očima, Zírají na tentýž kousek oblohy a nic neviděli.

„Byl to stacík!“ pokračoval Dalibor a začal zapisovateli hlásit potřebné údaje.

No jo, stacionární meteor, jenom se rozvíjí jako hvězda a hned zase zhasne. Někdy ho člověk přehlédne, když se zrovna nedívá do místa, kde náhle blikne jasný bod, pomyslel si Petr. Nahlas však popíchl:

„Už zase duchaříš. Tyhle stacíky, který nikdo jinej neviděl, jsou náramně podezřelý.“

„Tenhle byl jasnej,“ bránil se Dalibor. „Vy jste ho neviděli? Byl krásně červenej. Vy snad spíte s otevřenýma očima.“

Na tohle už se chtěli ozvat i Michal a Fery, ale jasný záblesk přerušil jejich nevinný spor.

„STOP!“ zařvali tentokrát všichni společně. Zorným polem dalekohledů profičel parádní žlutý meteor a zanechal za sebou mlhavou stopu skondenzovaného vzduchu, která se pomalíčku rozplynula. Mladí astronomové se pustili do hlášení a směru letu, jasnosti, délce, rychlosti a dalších údajů a na Daliborův stacionární duch zapoměli.

Malý raketoplán Keik UG právě prolétal kolem třetí planety které si sluneční soustavy. Jeho pilot Haw Ran hrál zrovna s velitelem expedice Halem Dry hru krásy a bejoi (lidi ji znají jako master mind), když se ozval poplašný signál. Oba mimozemšťané polekaně pohlédli na teledisplej Palubní počítač Generoid jin oznamoval: "Závada v hermetizaci nákladového prostoru. Uvolnil se příklop výstupní prostupsti."

„Kdo zajišťoval příklopy?“ zahřímal Hal. Byla to celkem zbytečná otázka, protože celou posádku Keiku tvořili jen oni dva.

„Já..“ špitl Haw Ran, ale všechno bylo v pořádku.“

Uvědomovali si, co by to znamenalo, kdyby se nákladový

prostor" otevřel. Měli na palubě důležitou zásilku pro planetu Baobab u jedné hvězdy v souhvězdí Andromedy a bylo by moc špatné, kdyby ji ztratili.

Náhlá rána potvrdila jejich neblahou předtuchu. Na obrazovce viděli, jak venkovní příklop povolil a kontejner s drahocenným nákladem vylétl ven a zamířil směrem k Zemi.

„Rychle za ním,“ řekl Haw ran a navedl Keik na stejnou dráhu, jakou prolétl ztracený náklad. Počítač Generoid mezitím vypočítal pravděpodobné souřadnice dopadu kontejneru: + 13 31 20 + 49 00 39.

Během půlhodinky dosedli mimozemšťané s astroplánem na vypočteném mlatě a vydali se noční tmou na průzkum. Systematicky pročešávali les, ve kterém přistáli, ale indikátor zůstával němý. Po ztraceném nákladu ani stopy.

Po chvíli marného hledání se doplazili na okraj louky, na níž měli mladí meteoráři rozestaveny své dalekohledy.

„Hele lidi. Co tu dělají? Nepokusíme se o Kontakt?“ navrhl Haw Ran.

„To by nás Rada nepochválila... Země ještě není na stupni vývoje vhodném pro Kontakt.“

„Třeba tihle budou vědět, kam nám to spadlo. Nikdo z Rady se to nedoví...“

„Hm. Můžeme to zkusit. Máš interkomunikátor?“

„Mám.“

Hal Dry s Haw Ranem se pomalu přibližovali ke skupince astronomů. Hvězdáři však byli příliš zabráněni do pozorování noční oblohy, křížované občas záblesky letících meteorů, a tak Haw Ran vyslal telepatický impuls.

Fery se otočil od dalekohledu a spatřil dvě temné postavy:

„Tady někdo je:“

„To jsou mimozemšťani.“

„Houby mimozemšťani! To jsou určitě zas vožralý burani dole z vesnice. Dneska byla v hostinci U Radyně zábava...“

Hal Dry pozvedl na znamení míru a přátelství chapadlo s interkomunikátorem.

„Pozor!“

Mezi lidmi zavládlo vzrušení. Fery se leknutím rozčílil, popadl baterku, kterou si ještě před chvilkou klidně svítil na mapky souhvězdí a mrštil ji po nezvaných návštěvnicích.

„Koukejte mazat! Vám to včera nestačilo?!“

Fery mířil dobře. Baterka s tlumeným žuchnutím dopadlo do HawRanova černého peří. Haw Ran zasténal: „Rychle pryč.“

Ani nemusel Hala dvakrát pobízet. Ten se již na svých chapadlech rychle obrátil a společně upalovali do lesa k astroplánu.

Náhle Hal o cosi zakopl.

„Hernajs, co to tu...“ nedořekl. Na mechu mezi stromy totiž ležel mírně očazený, ale jinak, neporušený kontejner se ztraceným nákladem..

Za nakolik hodin pokračoval Keik UG ve svém letu k Andromedě. Haw Ran s Halem už zas hráli krávy a bejky a usrkávali výživnou protoplasmu.

„Teď už chápu, proč Rada odložila Kontakt se Zemí,“ zamyslel se Haw Ran. „Lidstvo zatím ještě asi, není na náš příchod připraveno.“

A pak si ještě pomyslel: Nahledanou v Budoucnosti, lidi!

Stojím. Vlastně teď už jen klečím. Vítr. V těchhle končinách často a nečekaně mění směr. Teď mi kupříkladu zleva hází vlasy do čela. Vždycky jsem říkal, že vlasy jsou přežitek, ale nikdy jsem neměl dost sil se jich zbavit. No, teď už je to jedno.

David už nežije. Měl jsem vždycky víc štěstí než on. Teda, jestli v tomhle případě můžu mluvit o štěstí. On už to má za sebou. Kdežto mne smrt teprve čeká. Cítím, že už to nebude dlouho trvat a.... Proč se toho vlastně tolik bojím? Kde se vzal strach ze smrti, přenášený z generace na generaci? Proč má člověk sklon zapamatovat si rychleji to špatné? Většinu lidí vždy lákalo neprozkoumané, ale kdo spěchá vstříc smrti? Až na několik málo yyjímek nikdo. Proč? Strach. Ano, všichni mají strach. I já mám strach. Proč? Neví, ale že je to tak cítím a mučím se tím. Často použitý citát. Moku si dovolit ho použít. Teď už můžu všechno. Na, několik hodin. Než...

Asi to tak muselo skončit. Když je víc lidí delší dobu pohromadě, nedopadne to většinou dobře. Jednou jsme byli s Davidem na expedici v horách. Byla to oblast, kde nebylo dne, aby nespádl z nebe kámen. Jeden nebo víc. Bylo nás tam nahoře asi čtyřicet. Ze začátku jsme se krásně bavili. Jenže pak jsme ztratili spojení se základnou. Benzin v nádržích gázíků se pomalu vypařoval. Cesty dolů byly uzavřeny na neurčito. Vrtulník už do takové výše nemohl vystoupit a s letadlem se tu nedalo přistát. Zkrátka, dokonalá izolace. Potraavin jsme měli dost, ale dýchal se nám dost mizerně. Měli jsme jakési zásoby kyslíku. I tekutého. I jeho zásoby se zmenšovaly s pravidelnou přesností patnácti procent zbývajícího množství denně. Když jsme nevěděli o světě dva týdny, začalo to s lidma dělat dost nepříjemné věci. Pokud se někde sešlo víc jak pět chlapů pohromadě, zaručeně to setkání skončilo rvačkou. Navíc nebe bylo tou dobou štědré a zasypávalo nás ve zvýšené míře svými kamennými dary. Na tuhle expedici nebyli vybíráni lidi nějak speciálně, nikdo nepočítal s tím, že se skupina bude muset držet nedobrovolně další dobu pohromadě. Mimochodem, tehdy jsme měli dost práce s lidmi a nenapadlo nás

uvažovat, proč vlastně příroda tak náhle pozměnila rozložení zemské kůry v oblasti naší pozorovací základny.

Vítr teď změnil směr. Zase. Vlastně je z něj teď vánek. Lehce se ke mně lísá zezadu. Chová se jak malé štěně, člověk by řekl že si chce hrát. Přitom je to jen velkolepě složitý přesun molekul na základě Brownova popisu...

Zatočila se mi hlava. Ucítil jsem tlak na dlaně. Co to? Pak jsem si uvědomil, že jsem ztratil rovnováhu a zachytil pád rukama. Že by už ztráty vědomí. Pokud si vzpomínám, vědomí jsem doopravdy ztratil jen jednou v životě. Zkoušel jsem tehdy nějaké bloky bezpečnostního systému pod vodou. Měl jsem malý batyskaf s automat mi nějakým nevysvětlitelným způsobem zapoměl, přepnout kyslíkovou rezervu do kabiny. A tak jsem stále zpracovával svých jednadvacet procent kyslíku z vdechnutého vzduchu, až už v tom vdechnutém vzduchu těch dvacet jedna procent kyslíku nebylo. Velice nádherně se mi usínalo. Vytáhli mě patnáct minut poté, co selhal můj automat, a pět minut poté, co jiný automat spustil poplach pro atomové raketové obranné základny na pobřeží... Když se mini střely neobjevovaly, napadlo kohosi, odpovědného poplach zrušit. Udělal to ve chvíli, kdy zase další automaty začaly odpočítávat poslední minutu před startem balistických raket s hlavicemi, na něž z nějakých důvodů někdo nechal napsat velké černé en...

Už nemám sílu ani jen klečet. Pomalu jsem klesl na lokty. Pak mi podjely nohy a já klesl do relaxační polohy na břicho. Jenže teď už to nebyla relaxační poloha, ale výsledek stále více se zhoršujících funkcí orgánů mého těla. Ze zvyku jsem začal kontrolovat jednotlivé životní pochody ve svých tkáních, ale nechal jsem toho dost brzy. Chodidla už na výzvu neodpovídala, lýtka jsou v křeči, prsty rukou se ohnou jen někdy...

Vítr zavířil těsně při zemi a vmetl mi do očí oblak prachu. Instinktivně jsem je zavřel. Už je ale neotevřu. Víím to. Další a další soubory buněk mého těla přestávají plnit své úkoly. Najednou to jde všechno hrozně rychle. Smrt se blíží. Už asi nemám strach. Měl jsem ho, když jsem viděl popel z lidí v Hirošimě, když první raketa dopadla na Londýn, když Napoleon vstoupil do Moskvy, když oheň přecházel v jedno s Giordánem, když Hanibal přešel Alpy, když Sodoma zmizela z povrchu, když...

Na něco jsem asi zapomněl. Ano. Měl jsem strach také ve chvíli, kdy jsem na monitoru uviděl číslici jedna, pak číslici nula a nápis z pěti znaků: start. V té chvíli se už nadalo nic dělat. Kolo dějin bylo roztočeno, aby s důsledností některým lidem vlastní vyčistilo tvrdým neutronovým zářením oblast starého světa, posléze pak oblast asijskou, africkou, australskou... A počítače, aby se svým tvůrcům zavděčily, přidaly si ještě úklid v oblasti Nového světa, přilehlých ostrovů, Antarktidy...

Už ani vítr nevnímám. Kůže se mi stala zřejmě zcela necitlivou. Stejně necitlivou, jako byla necitlivé ruka generála v rukavici, když stiskl ono černé tlačítko, dříve ukryté pod sedmi zámky. Tím tlačítkem se uvolnila cesta proudu neutronů, totiž vlastně proudu elektronů, který se sklouzl v závitech cívky s drátem jen o něco silnějším než lidský vlas, a proudu podobných elektronů, které nažhavlily vlákno z wolframu ve vzduchoprázdne baňce signální žárovky. Kolem oné cívky se vytvořilo jakési pole, zvané někdy magnetické, které spojilo dva plíšky. Díky tomuto spojení se začaly točit jisté motory. Ty shodou okolností vysunuly z podzemí startovací rampy. Na startovacích rampách byly náhodou rakety s velkým černým en. A ty rakety díky jiným motorům odstartovaly...

Chvílemi se dusím. Je to hrozně nepříjemný pocit. Zoufale se zkouším nadechnout, ale už ani nevnímám princip téhle činnosti. Cosi se mi dere z paměti. Ne a ne to rozlišit. Cítím, že je to důležité, jen to oddělit od změní představ, za každou cenu. Hukot v uších, hlava hrozí prasknutím. Blikající světlo za zavřenými víčky. Děje se to mimo mne nebo jsou to mé myšlenky? Zase ta představa. Velice matná. Vzpomenout si! Vystupuje přede mnou nějaký obraz. Moment, vystupuje on přede mnou nebo já před ním? Šum. Aha, mořské vlny. Zvuk vln tříštících se o útesy. Jenže nikde není ani kousek pevniny. Klidná mořská hladina. Vedle toho ale zase zvuk příboje. Zvuk bouře, ale obraz klidné hladiny. Změna. Holá betonová plocha. Červené záblesky, zvuk sirén. Ječí, ječí, ječí...

Náhle ticho. V dálce hlas kukačky. Je mi teplo. Plameny mi olízly nohy. Horko! Kolem hlavy cosi prolétlo a dopadlo na zem. V kouř, který mě dusí, vidím bílou kacířskou čepici. Nic jiného už nevnímám. Kacíř. Kacíř! Lidi, sundejte

mě z té hranice, vždyť pode mnou hoří! Všude oheň. Za ohněm kov. Tryska. Raketa. Hlavice. Uran. Neutrony. Smrt... Někdo kolem mne běží. Generál. Celý ve zlatě. Ohlédl se. Má Davidovu tvář. Davide... Ale vždyť jsem to já. Vlastně ne já, ale můj táta. Směje se. Stín se nesmí smát! Bouřím. Smích. Jekot sirény. Ticho. Ticho a obraz zvonu. Obraz zvonu a zvuk zvonu. Zvuk zvonu a nebe. Letím. Padám. Zase ta představa. Veliký nápis křídou na zdi polorozbořeného domu. Je špatně čitelný. Náhle září ve vší velikosti. Někdo mi podává brýle. Děkuji. Kostlivec. Nápis září, vypaluje se mi do mozku: Spi sladce, poslední člověče na Zemi! Na Zemi, na Zemi, na Zemi... Poslední.

Nic

(Plzeň, leden 1983)

